

Høringsoppsummering

1. Type høringsinstans.

Annet

2. Navn på høringsinstans.

Undervisningsansatte i Nedre Eiker menighet

3. Bispedømmetilhørighet.

Tunsberg

4. Har du kommentar til kapittel 1: Innledning

Vi er positive til aldersinndelingen til rammeplanene. Flott at de følger barnehage/skole, og en egen kategori for unge voksne. Fortsatt en egen tyngde for konfirmasjon er veldig bra.

Mangfoldet av tilbud skal være både «grunnleggende og fordypende, og [treffe] både bredt og smalt». Vi ønsker å påpeke at dette er veldig ambisiøst, selv om vi støtter denne målsetningen. Jevnt over har planen flere slike(svært) ambisiøse formuleringer. Noen steder kan det kanskje bli litt mye å bite over.

Planen omtaler troen på at alt det skapte er skapt av Gud [osv.] er helt grunnleggende. I både kapittel 1 og 2 kunne dette gjenspeilet seg i at en åpnet kapitlene nettopp med henvisningen til Gud, i stedet for «Kirkelig undervisning og læring» og/eller «Den norske kirke». Det handler om å gi leserne (en plan som dette er i stor grad med på å forme språket til faglærte og ufaglærte undervisningsansatte over hele landet), og da kunne det være bra å starte med et blikk utover/oppover.

I avsnitt 3 henvises det til målet for undervisning og læring, men det formuleres noe ulikt det samme i avsnitt 1. Vi har diskutert hvorvidt dette oppleves inkonsekvent, eller om det er en god retorisk strategi med å stadig utvide/nytolke målet som er gitt. Det samme gjelder målgruppen i kapittel 1: barn, unge, og voksne i alle aldre og kapittel 2: «alle døpte og interesserte i alle aldre».

5. Har du kommentar til kapittel 2: Teologisk grunnlag for kirkelig undervisning

og læring

Det virker selvrefererende å begynne det teologiske grunnlaget med å snakke om Den norske kirke, og ikke Gud. Et henblikk til innledningen til den katolske kirkes katekisme gir et eksempel på hva slags tone som kunne vært naturlig i begynnelsen av en plan som denne, selv om den naturligvis måtte blitt formulert annerledes i vår tradisjon. «Gud, som er uendelig fullkommenhet og fullkommen salighet, skapte i frihet mennesket [...]» fortsetter med Kristi inkarnasjon, død, og oppstandelse. Løfter frem misjonsbefalingen og apostlene som gikk ut for å forkynne evangeliet. Og avslutter med «Alle kristi troende er kalt til å overgi [evangeliet]

fra slektledd til slektledd ved å forkynne troen, ved å leve etter den i broderlig fellesskap og ved å feire den i liturgi og bønn.»

«Kirken bygger på misjonsbefalingen»: Er kirkens grunnlag utelukkende misjonsbefalingen? Kunne det f.eks. blitt nyansert med at kirkens undervisningsoppdrag bygger på... ?

I beskrivelsen av hvordan kirkens utadvende retning, savner vi en beskrivelse av den samlede bevegelsen. Kirken kaller også mennesker til fellesskap, liturgi og bønn.

Valg av målgruppe: Vi er glad for at interesserte er en tydelig målgruppe, samtidig som formuleringen er realistisk nok til å skjønne at vi ikke når alle interesserte, og heller ikke ønsker å nå alle udøpte, uavhengig av interesse.

«Kirken må finne og fjerne alt som kan hindre mennesker fra å oppsøke dåp.» Denne formuleringen virker nærmest autoritær. Hvem er vi som kan fjerne alt som kan hindre mennesker fra å oppsøke dåp? La oss fjerne hindringer, men menneskers frie valg om å ikke la seg eller barna døpe bør vi samtidig respektere.

Kapitlet siterer de fleste delene av dåpsliturgien. Veldig fint at dåpsliturgien brukes som en rød tråd her! Disse sitatene kan gjerne gjennomgående gjøres tydelige, med sitattegn. Parafraseringen fra fadderformaningene, hvor alle momentene er med, unntatt beskrivelsen av nattverden som hellig stusser vi på. Er dette et teologisk valg, om å nedtone hellighet?

Gjennom dokumentet siteres bibeltekster som får en mer løskoblet funksjon, slik som 5. mos 32,11. Vi har vanskelig for å se hva teksten vil med dette sitatet. Hvorfor siteres ikke misjonsbefalingen når den først har så stor plass i argumentasjonen?

Overskriften «Gud, vår skaper» er i seg selv fin. Men sidestilt med «Jesus Kristus, vår frigjører» og «Hellig Ånd, vår livgiver» blir et uttrykk for en upresis treenighetsteologi. «Gud» referer like mye til 1. 2. og 3. person i treenigheten. Er det mulig å ivareta dette på en måte? F.eks. bytte «Gud» med «Faderen», eller bruke overskriftene «Skaperen», «Frigjøreren», «Livgiveren»?

Vi stusser på at avsnittet om synd konsekvent unngår dette begrepet, samtidig som planen senere snakker om viktigheten av å la barn møte også vanskelige begreper og fortellinger i Bibelen.

«Jeg tror på en hellig, allmenn kirke»: «alminnelig» er en dårlig oversettelse av Catholicus fra trosbekjennelsen, noe som får ordet til å stå som en motsetning av hellig. Universell – noe som dekker alle mennesker, alle steder osv. har bedre samsvar med betydningen.

Sividnitt: Bra! Her kommer også potensialet for dybde fram.

6. Har du kommentar til kapittel 3: Å leve og vokse: Innhold i kirkelig

undervisning og læring

Inndelingen i tre innholdsmomenter er interessant. Vi merker oss at de ikke er helt sidestilte. Kristen tro i praksis er et kjempestort felt. Hadde det vært hensiktsmessig å dele opp i flere?

Trosopplæringen har hatt et stort fokus på å gjøre barn og ungdommer vant til å feire gudstjeneste – kunne dette hatt et eget punkt.

Vi lurer på hvor det vi enkelt kan kalle «trosinnhold» hører hjemme? Er trosbekjennelsen noe vi skal lese ut av Bibelen, er det en praksis, eller er det en del av kirkens kulturarv – noe vi tar vare på og er kritiske ovafor?

«Kirkens kultur og tradisjon» er innholdsmomentet vi er mest undrende til. Dette kunne gjerne fått en lignende form som Livstolkning og livsmestring. Kulturen og tradisjonen vil prege alt vi gjør, uten at vi må gjøre den til et hovedpoeng. Her får det historiske for stor vekt.

Kulturen omtales her som kulturarv, men snakker ikke om den levende kirkekulturen som strekker seg bakover, men som også utøves her og nå. Salmer, arkitektur, kunst, bønner, språk, osv. Er ikke først og fremst kulturminner, men også levende trosuttrykk. De former og blir forma av hvordan vi ser for oss Gud, mennesker og verden. Og alt peker på Jesus, ikke tilbake på sin egen historie.

7. Har du kommentar til kapittel 4: Å være og å lære: Pedagogisk

grunnlagstenkning og læringssyn

Vi har forståelse for at begrepet «undervisning» er brukt, blant annet fordi dette er godt etablert, både i kirken og samfunnet for øvrig. Vi opplever imidlertid at ordet bærer med seg noen konnotasjoner som er uheldige (læring som overlevering av kunnskap). Utleeringen av begrepet i kapitlet bidrar til å motvirke dette.

En sosio-kulturell læringsteori ligger svært tydelig i bunn for dette kapitlet. Det er mye bra med dette. Imidlertid kan det å kun legge fram denne måten å forstå læring på få innvirkning på enkelte typer læringsaktiviteter, som bl.a. den tradisjonelle katekismeundervisningen i deler av landet.

8. Har du kommentar til kapittel 5: Likeverdig deltagelse og medvirkning

Slik tilpasset opplæring / universell (pedagogisk) utforming legges fram her, virker det som noe som må gjøres for noen særlige grupper som trenger det mer enn andre. Her kunne det gjerne blitt understreket at dette er noe alle som deltar tjener på, bl.a. gjennom å variere undervisningsformer, og å fjerne hindringer for deltakelse.

Underliggende synes vi også å høre at det er et vi som må fikse og legge til rette for noen andre, uten at vi snakker om hvordan hele fellesskapet blir sterkere av tilretteleggingen. Se f.eks. på ekko-liturgien i HEL-gudstjenester – en form som mange flere enn en «målgruppe» opplever som inkluderende og tilretteleggende.

9. Har du kommentar til kapittel 6: Samisk kirkeliv: likeverdig og livskraftig

Bra å gi stor plass til dette, både det som gjelder for områder i de samiske kjerneområdene og utenfor.

Men: Når vi først løfter fram samisk kirkeliv, burde vi løfte fram de nasjonale minoritetsspråka? Hva med kvensk kirkeliv. Romanes? Romani? Hva med norsk tegnspråk?

10. Har du kommentar til kapittel 7: Samarbeid om kirkelig undervisning og

Læring

I delen om samarbeid med familiene er Foreldre, foresatte og faddere er nevnt spesifikt. Men familiene er større læringsfellesskap enn dette. Skulle Besteforeldre, tanter, onkler, søsken og andre vært løfta fram som ressurser og noen å samarbeide med? Besteforeldre kommer ofte med barnebarn på opplegg i kirka.

«Kirken skal utfordre, invitere og gi tydelig uttrykk for hva den kan tilby.» Dette er en ganske tydelig beskjed, og som ikke har blitt fulgt opp i stor grad hos oss. Viktig og bra med utarbeiding til ressurser.

11. Har du kommentar til kapittel 8: Lokalt planarbeid

«Erfaringene fra arbeidet med trosopplæring har vist at det er nødvendig

å se kontinuerlige og tidsavgrensede aktiviteter og tilbud under ett, og i større grad se

all kirkelig undervisning og læring i sammenheng»: Dette er en retning vi er veldig glad for å se.

Vi er glade for at planen anerkjenner bredden av det arbeidet som foregår. Ikke nødvendig å tegne skiller mellom ulike former for aktiviteter.

Er det unaturlig at dokumentet nevner kirkerådets/bispedømmerådets kursing og veiledning? Dette går videre som en egen prosess knytta til «kirka vår».

12. Har du andre kommentarer til planen

Vi registrerer at planen ikke inneholder noe om timeantall, og at en har gått bort fra tanken om at kirken skal kompensere for undervisningen som skolen ikke lenger gjennomfører. Dette tror vi gir større rom for lokale prioriteringer, og låser oss ikke til samme type undervisning som det som falt bort fra skolen. Men kan det ligge en fare i dette – vil staten prioritere tilskudd på samme nivå. Vil fellesrådene prioritere pengene inn mot undervisning?

13. Av hensyn til forenkling vurderes det om Kirkerådet kan vedta de seks ulike

rammeplanene under overordnet del. Hva mener du om dette?

- Kirkerådet kan vedta rammeplanene

- Rammeplanene bør vedtas av Kirkemøtet

Kirkerådet kan vedta rammeplanene

14. Har du utdypende kommentar til spørsmål 13

Vi forutsetter at også rammeplanene blir sendt ut på bred høring, så de nødvendige innspillene kommer – også de innspillene som kirkemøtet gjerne ville kommet med.